

UTASSY JÓZSEF

Cigány kesergő

Én Istenem,
te világvégi Viktor,
de jó neked, szakadjak meg, de jó!
Fogad ha fáj,
visítván nem visítol,
a rekkenetben is hull rád a hó.

Én Istenem,
te világvégi Viktor,
de jó neked, mennyek ura, de jó!

Ám íteld meg
furcsa üzelveinket:
bagóért adjuk el arany jövőnk,
s letépik rólunk az utolsó inget
a sarkunkban loholók,
lihegők.

Ítéld meg hát
furcsa üzelveinket:
bagóért adjuk el arany jövőnk.

Én Istenem,
te világvégi Viktor,
de jó neked, hatalmas ég, de jó!
Fejed ha fáj
a harsonától, stóptól,
csak egyet intesz: zúdul rád a hó.

Én Istenem,
te világvégi Viktor,
de jó neked, szakadjak meg, de jó!

Kései tiszteletadás

Előragyog majd az idő,
kardhüvelyből villan a fény,
és fölsebzí a levegő
vén arcára: ki voltam én.

Vigyázd a tollamat vén vacsoracsillag

*Uram, add írnom a mindennapi reményt,
teáskannámon a gondolatjelnyi fényt,
mosolyod állítson ajtóm elé angyalt:
buzdítson írásra! Biztasd, unszold, sarkalld!*

*Hömpölyögjön hozzám esti szénaillat,
vigyázd a tollamat vén vacsoracsillag,
hogy el ne botoljon, hogy csüggjek szerelmén
minden egyes szónak, amit sugall elmém!*

Nagyapám és a vadkan

*Szívemig förmedtem,
amikor a vadkan
maga alá tepert.*

*Fújt február szele,
avarral zörömbölt,
porka havat sepert.*

*Akkor ha nem lő ránk
naccságos Dóka úr:
– vagy a vadkan vagy én! –*

*vérem itatósa
lenne már a hegyhát,
ez a téboly-fehér.*

*S nem csillogna, nem ám,
a hála sós vize
vadőrének szemén!*